

Arrest

nr. 165 125 van 31 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 december 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 24 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: G(...)

voornaam: F(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24/11/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 06.05.2015 (13qq van 30.04.2015) en op 07.08.2015. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes asielaanvraag en aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“-Verzoeker is van oordeel dat een standaardmotivering werd gebruikt en dat hij uit de motivering van het inreisverbod niet kan afleiden dat er met zijn persoonlijke situatie rekening werd gehouden noch waarom hij precies een inreisverbod van twee jaar opgelegd kreeg.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn

2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb L 24 december 2008, afl. 348s 98 e.v.) In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu wordt niet voldoende gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor twee jaar. Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. Men verwijst enkel naar een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten en dit via een standaard motivering.

De gemachtigde heeft op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld heeft door een inreisverbod op te leggen voor een termijn van twee jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker.

-Verzoeker is een Albanees afkomstig uit (...), Noord-Kosovo.

"Etnische Albanezen vormen een etnische minderheid in de gemeentes in het noorden van Kosovo...

Etnische Albanezen in het noorden van Kosovo hebben beperkte toegang tot diensten van de Kosovaarse autoriteiten. Hiervoor moeten zij zich namelijk begeven naar het zuiden van Kosovo, met name naar het zuidelijk (Albanese) deel van de stad Mitrovicë/Kosovska Mitrovica..."

www.rijksoverheid.nl

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag overeenkomstig artikel 9ter VW heeft ingediend. Alhoewel verzoeker werd afgewezen werd er echter niet betwist dat verzoeker medische problemen heeft. Zoals uit de geciteerde tekst blijkt, is toegang tot diensten van de overheid in zijn gebied zeer beperkt en dient hij zich naar de andere kant van het land te begeven.

Bovendien heeft verzoeker geen onderdak in Kosovo. Hij geen t(huis) om naar terug te keren.

Hij heeft geen eigendom en geen financiën om een huis te huren. Ook de overheid zal hem niet helpen, zoals blijkt uit de hierboven aangehaalde tekst. Bewijs in bijlage.

Men heeft met deze gegevens geen rekening gehouden.

De bestreden beslissing maakt een schending van artikel 3 EVRM uit doordat verzoeker geen voldoende toegang heeft tot de overheidsdiensten, zowel wat betreft sociale diensten als medische diensten."

2.2.1. Verzoekende partij is in een eerste middelonderdeel van oordeel dat de bestreden beslissing gebruik maakt van een standaardmotivering die geenszins rekening houdt met de specifieke omstandigheden *in casu*. Zij stelt dat er niet voldoende wordt gemotiveerd en voert derhalve de schending aan van de formele motiveringsplicht.

De plicht tot het formeel motiveren van bestuurshandelingen legt de overheid op in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden de formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Deze formele motiveringsplicht moet worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Verzoeker dwaalt waar hij betoogt dat men, voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, enkel verwijst naar een niet uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten en dat uit de motieven niet zou kunnen worden afgeleid dat rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie, noch waarom voor de duur van twee jaar werd gekozen. Immers wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkenes asielaanvraag en aanvraag tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook de regularisatieaanvragen werden negatief afgesloten.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

Dat er op quasi automatische wijze werd overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar, kan dan ook niet worden bijgetreden, net zomin als verzoekers these dat het in casu om een standaardmotivering zou gaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook geenszins aangetoond.

2.2.2. Verzoeker betoogt vervolgens dat geen rekening is gehouden met het niet betwiste feit dat hij medische problemen heeft, de toegang tot de diensten zeer beperkt is, dat hij geen onderdak heeft in Kosovo en geen eigendom en financiën om een huis te huren. Met deze argumentatie voert hij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verwerende partij heeft de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet –en dus de medische toestand van verzoeker- wel degelijk betrokken bij de beoordeling van de thans bestreden beslissing. Uit de bewoordingen ervan blijkt dat deze aanvraag werd afgewezen –hetgeen niet door verzoeker wordt betwist- en dat een terugkeer naar het land van herkomst derhalve geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. De loutere bewering van verzoeker dat dit wel het geval zou zijn, volstaat niet om daar anders over te doen denken. Immers, hij was in de mogelijkheid om de beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in rechte aan te vechten, hetgeen hij niet heeft gedaan. Daarbij komt nog dat hij in het kader van zijn beroep tegen de beslissing van 2 juli 2015 houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten reeds had gewezen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, schending die uiteindelijk niet werd weerhouden in de beschikking van 2 oktober 2015 in het kader van de schriftelijke procedure, waarop, ingevolge het stilzitten van verzoeker, het arrest nr. 155 953 van 3 november 2015 volgde houdende verwerping van het beroep. Verder werd ook rekening gehouden met het feit dat verzoekers asiel- en regularisatieaanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet negatief werden afgesloten.

Verzoeker kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet staande houden dat met zijn specifieke situatie geen rekening werd gehouden, nu hij in de mogelijkheid was om, via de door hem ingediende aanvragen alle aangehaalde omstandigheden ter kennis te brengen van het bestuur, en het bestuur deze vervolgens in overweging heeft genomen, doch ze als niet afdoende voor het inwilligen van de asiel- en regularisatieaanvragen waarnaar in de thans bestreden beslissing wordt verwezen, heeft beoordeeld. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte, en met schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, zou hebben geoordeeld dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.

2.2.3. Ten slotte voert verzoeker ook nog aan dat de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Hiervoor werd al vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, meer bepaald de specifieke omstandigheden van verzoeker. Verzoeker toont verder niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de verwerende partij, die de discretionaire bevoegdheid had om een inreisverbod op te leggen met een maximumduur van drie jaar, om verzoeker gedurende twee jaar de mogelijkheid om het grondgebied van de Schengenzone te betreden, te ontzeggen.

2.2.4. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS